

РЕШЕНИЕ

№ 28312

гр. София, 27.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 16.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **8921** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на Д. Х. Д. срещу Решение №ПИ-252/08.08.2024г. на и.д. директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № С240022-137-0005412/28.06.2024г. по молба за погасяване по давност на публични задължения, издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

Твърди се в жалбата, че разпореждането е незаконосъобразно, тъй като не е налице изпълнително основание за присъединените за принудително изпълнение задължения за лихви, присъединени към изпълнителното дело на 20.06.2024г. В декларация „образец б" са декларирани задължения за ДОО и ЗО като главници, но не е деклариран размер на лихви. Сроковете за плащане на осигурителните вноски за съответната година са различни. Поради липсата на изпълнително основание за присъединените лихви, не може да се установи върху кои главници на осигурителни вноски те са начислени, за да се извърши преценка кога са платени съответните главници, респективно от кога тече погасителна давност. За дължимите авансови вноски за периода 01.01.2013г. - 30.11.2013г. сроковете за плащане са до 25-то число на съответния следващ месец и погасителната давност е започнала да тече на 01.01.2014г. и е изтекла на 01.01.2019г., т.е. преди образуването на изпълнителното дело[ЕИК]/2019г. Що се отнася до давността за лихвите върху изравнителните вноски, дължими към 30.04.2014 г., няма основание да се приеме, че давността за тях е била прекъсвана с цитираните обезпечителни мерки по изп. дело[ЕИК]/2019 г.,

предприети през 2019 г. - запор на банкови сметки и 2022 г., запор на МПС, доколкото тези вземания са присъединени по делото през 2024 г. Не може да се твърди, че обезпечителните мерки по изпълнителното дело прекъсват давността за вземания, които към датата на налагането им не са предмет на същото изпълнително дело, а се присъединяват в бъдещ неясен срок, както в случая, почти пет години след образуването му.

Към датата на издаване на разпореждането за присъединяване на процесите лихви - 20.06.2024 г. е била изтекла 5 годишната давност за главните задължения възникнали в периода 01.01.2013г. - 31.12.2013г., следователно погасени по давност са и акцесорните задължения за лихви върху главниците.

Дори да се приеме, че и за вземанията за лихви се прилага правилото на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, то изцяло погасено е присъединеното вземането за лихви за ДОО с последна дата на начисление 23.11.2018г. За присъединените вземания за лихви за 30 погасени по давност са всички задължения възникнали преди 01.01.2019 г.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., която поддържа жалбата и претендира присъждане на разноски по представен списък в размер на 410 лева.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С. се представлява от юрк. Е., който оспорва жалбата. Счита я за недопустима, евентуално за неоснователна и моли да не се уважава.

Софийска градска прокуратура не взема участие.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу Д. Х. Д. е образувано изпълнително дело №190773615/2019г. за събиране на установени изискуеми публични вземания за задължения за осигурителни вноски по подадени от нея декларации, както и за лихвите към тях. Изпратено ѝ е съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК с изх. № от 21.10.2019г., връчено на 07.11.2019г.

В хода на изпълнителното производство са издадени:

1. Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 06.11.2019г. - запор на банкови сметки запорът е наложен в банките;
2. Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 24.02.2022г. – запор на 1 бр. МПС, собственост на длъжника, запорът е наложен на 04.03.2022г в отдел ПП - СДВР.

На 24.02.2022г. от публичен изпълнител пи ТД на НАП С. е издадено Разпореждане за присъединяване изх. № С220022-105-0063188/24.02.2022г., с което по изпълнителното дело са присъединени публични вземания в размер на 1964,08лв.

На 20.06.24г. е издадено ново Разпореждане за присъединяване изх. № С240022-105-0267490/20.06.2024г., с което по изпълнителното дело са присъединени публични вземания в размер на 460,15лв., които представляват лихви върху задължения, формирани от подадена данъчна декларация „образец б“ за периода 01.01.2013г. – 31.12.2013г.

На 28.06.2024г. Д. Х. Д. е подала възражение, с което е поискала да бъдат признати за погасени по давност задълженията за лихви в общ размер на 460,15лв.

С оспореното в настоящото производство Разпореждане №С240022-317-0005412/28.06.2024г. по изп.д. №[ЕИК]/2019, публичен изпълнител

при ТД на НАП С. отказва прекратяване на изпълнителното дело, поради погасяване по давност за вземанията за лихви в размер на 417,92 лева, текли за периода 01.04.2014г. до 23.11.2018г. за ДОО и лихва в размер на 42,23 лева, текли за периода 01.04.2014г. до 25.06.2019г. за ЗО. Прието е, че е налице спиране на давността на основание чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК.

Процесните задължения за лихви произтичат от главни задължения по подадена декларация „образец б“ за периода 01.01.2013г. – 31.12.2013г. Според мотивите на потвърждаващото разпореждането на публичния изпълнител Решение №ПИ-252/08.08.24г. на и.д. директора на ТД на НАП С., давностният срок е започнал да тече от 01.01.2015г. С Постановлението за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-022-0101761/06.11.2019г. и наложената на 07.11.2019г. обезпечителна мярка, давността е спряна на 07.11.2019г. за всички публични вземания по обезпечителното дело. Отделно давността по изпълнителното дело е спряна и на 04.03.2022г., тъй като е наложен заповест на МПС в ОПП – СДВР по силата на ПНОМ изх. № С220022-022-0011525/24.02.2022г. Административният орган счита, че по аргумент от чл.217, ал.4 от ДОПК извършените до присъединяването изпълнителни действия ползват и присъединилият се взискател.

В открито съдебно заседание, проведено на 16.12.2024г. процесуалният представител на ответника представя справка за задълженията на жалбоподателката, актуална към 16.12.2024г., според която същата няма публични задължения, няма и такива, които да подлежат на разпределение от публичен изпълнител. Задължения по декларация образец б има погасени по давност на 26.11.2024г., но те не съответстват на описаните в разпореждане за присъединяване изх. № С240022-105-0267490/20.06.24г. на лист 21 от делото по протокол №22403193000239/13.05.2019 г. – лихва от 417,92лв. за периода 01.05.2014 – 23.11.2018г. и протокол №22403193000239/13.05.2019г. – лихва от 42,23лв. за периода 01.05.2014г. – 25.06.2019г.

Представено е от юрк. и окончателно Решение №16058/03.09.2024г. на АССГ, с което е отменено решение № ПИ -359/03.10.2022г. на директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на Д. Х. Д. срещу Разпореждане за разпределение изх. № С220022-125-0063567/02.03.2022г. на публичен изпълнител по изп. дело №190773615/2019г.

Приложено е и Решение №22855/08.11.24г. на АССГ 43 състав, с което е отменено Разпореждане за присъединяване на вземания за сумата от 460,15лв. изх. № С240022-105-0267490/20.06.2024г., потвърдено с Решение №ПИ -210/10.07.2024г. на директора на ТД на НАП С., както и Разпореждане за прекратяване на производството по принудително изпълнение, съгласно чл.225 от ДОПК, с което е прието, че задължението по изпълнителното дело е погасено изцяло. Въз основа на тези доказателства юрк. Е. е поискал настоящият съдебен състав да прекрати делото, а да не го гледа по същество.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес, а разгледана по същество е основателна.

Страните не спорят и събраните по делото доказателства обосновават извода, че обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи.

Във връзка с искането за прекратяване на делото, поради прекратяване с

Разпореждането от 27.11.2024г. на производството по принудително изпълнение (изпълнително дело №190773615/2019г.), съдът намира следното:

Разпореждане за присъединяване от 20.06.2024г. за сумата от 460,15лв. по Протокол №22403193000239/13.05.2019г. е отменено с окончателното Решение от 08.11.2024г. на АССГ. Поради това, процесната сума за задълженията за лихви за ДОО в размер на 417,92лв. за периода 01.05.2014г. до 23.11.2018г. и лихви върху задължения за ЗО в размер на 42,32лв. за периода 01.05.2014г. до 25.06.2019г., считано от датата на съдебното решение не следва да фигурира като вземания на НАП към Д. Х. Д. по изпълнителното дело. Т.е. тези присъединени вземания са извадени от изпълнителното дело по силата на съдебното решение, но няма волеизявление на публичния изпълнител за признаване на погасяването им поради давност. Това се потвърждава и от справката за задължения на лист 35 от делото, където те не се откриват в списъка на погасени по давност задължения. Ето защо е налице правен интерес у жалбоподателката съдът да се произнесе по същество на жалбата ѝ, която е с друг предмет - насочена е срещу Разпореждането, с което ѝ е отказано признаване на изтекла погасителна давност по отношение на тези суми.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал.2, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато:

1. задължението е отсрочено или разсрочено;
2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност;
3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение;
4. изпълнението е спряно по искане на длъжника;
5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I.

Чл.171, ал.3 от ДОПК постановява, че лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата.

Тъй като изключенията по т.1-5 на ал.2 не са налице, следва, че щом процесните задължения за лихви произтичат от главни задължения за ДОО и ЗО, дължими за периода 01.01.2013г. – 31.12.2013г. и изискуеми към 01.05.2014г., след която дата при неизпълнение започват да текат лихви, то към датата на приключване на устните състезания по делото 16.12.2024г. е изтекла абсолютната погасителна давност от 10 години. Абсолютната погасителна давност е изтекла още на 01.05.2024г., поради което издаденото на 28.06.24г. Разпореждане на публичния изпълнител с изх. № С240022-137-0005412/28.06.2024г., както и потвърждаващото го Решение на Директора на ТД на НАП С. са незаконосъобразни и следва да се отменят, като преписката се изпрати на публичния изпълнител за произнасяне, съобразно указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в настоящото решение.

При този изход на делото следва ответникът да бъде осъден за разноски в размер на 410 лева, сторени от жалбоподателката.

Така мотивиран, Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Х. Д. Решение №ПИ-252/08.08.2024г. на и.д. директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Разпореждане изх. № С240022-137-0005412/28.06.2024г. на публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. по молба за погасяване по давност на публични задължения.

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на Д. Х. Д. разноски по делото в размер 410 /четиристотин и десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.268, ал.2 от ДОПК.

СЪДИЯ: